

štábní kapitán pěch. Emanuel Bečvář :

Pokroky ve výzbroji dnešní italské pěchoty a zásady jejího použití.

Až do nedávné doby byla italská pěchota vyzbrojena:

puškou s bodákem (dlouhou, ještě z války), ráže 6.5 mm,
granátometem a ručním granátem,
lehkým kulometem vz. 30, původně 6, nyní 9 pro pěší rotu,
těžkým kulometem vz. 1914, pro kul. rotu 12; oba kulometu ráže
6.5 mm,
doprovodným dělem, četa o 3 kusech pro pluk.

V poslední době se zavádí zbraně nové, ruší nebo zlepšují se zbraně
staré:

byl odstraněn a uložen do skladů granátomet,
těžký kulomet se přetvořuje na vz. 35 (8 mm, vzdušné chlazení, na-
bíjení pásem),

četa doprovodných děl se rozmnožuje o 1 dělo, a stavá se v pravém
slova smyslu dělostřeleckou baterií pěšího pluku,

za odstraněný granátomet se dává pěchotě náhrada v 45mm ztečném
moždíři vz. 35,

proti ÚV. se zavádí 47 mm dělo vz. 35 a

u divise se počítá s rotou tančiků vz. 35, téhož typu jako u jezdeckta,
ale rozdílného označení*),

konečně pro ochranu PL. se zavádí 20 mm kanon vz. 35, jehož činnost
však je obecnější a je organizačně vtělen do pluku divisiho dělostřelectva.

Použití doprovodné baterie.

Charakteristika: kanon ráže 65 mm, odměr 8°, náměr od — 8° do
+ 20°, rozchod 960 mm, váha se štíty v pal. post. 570 kg. Rozložitelný
na 5 jednotek pro dopravu soumary, uzpůsoben i pro tah 1 soumarem po-
mocí rozložitelné kolesničky, kterou lze též dopravovati na sedle. Střílí
kartáče skoro 5 kg těžké do největší vzdálenosti asi 3800 m. Pro účely
pěchoty se bere v úvahu střelba jen do 1500 m. Zavádí se průrazný granát
proti ÚV.

Rychlost střelby: normální 6, největší 12 ran za minutu.

Doprovodná baterie je součástí pěšího pluku; je organisována a pra-
cuje jako každá jiná lehká polní baterie. Velí jí důstojník dělostřelectva.

*) U jezdeckta: „carro veloce“ — rychlý tančik, u pěchoty „carro d'assalto“ —
ztečný tančik; důsledné rozlišování se projevuje i v pojmenování organisovaných
tvarů: u jezdeckta: četa, eskadrona, korouhev rychlých tančiků, u pěchoty: četa, rota,
prapor ztečných tančiků.

Má sledovati akci pěchoty dosti zblízka, aby mohla působit bezprostředně a účinně jako doplněk nebo, je-li nutno, jako náhražka za zne-možněnou podporu divisního dělostřelectva.

Za přibližování je obyčejně přidělena předvoji, aby odstraňovala od-pory, které se nepodaří pěchotě zdolati jinými prostředky.

V útoku je jejím hlavním úkolem doprovod; vedlejším úkolem spolupůsobení při dělostřelecké přípravě; plnění vedlejšího úkolu nesmi býti nikterak na závadu plnění úkolu hlavního; doprovod záleží v odstraňování odporů, které zblízka, až na bezpečnostní vzdálenost kanonu, se staví pěchotě v cestu.

Baterie obyčejně působí jako celek pod rozkazy velitele pěšího pluku; může býti též přidělena některému z praporů; může i detašovat jednotlivá děla pro nahodilé úkoly nebo pro ničení, k němuž se výborně hodí svou přesnou přímou palbou na malé vzdálenosti. Za útoku má působit souvisle, dělajíc co nejméně přískoků a přemísťujíc se po četách.

V obraně chrání obranné postavení, doplňujíc svými přehradami čin-nost ostatních zbraní (proti ÚV. v to počítajíc); jen zcela výjimečně ji lze vysuncut před hlavní postavení za dočasnými zvláštními úkoly, dokud se neprojeví rozhodný útok nepřítele. Hodí se výborně pro podporu místních protiútoků organisovaných velitelem pluku.

S průraznými granáty bude moci býti používána i jako zbraň proti ÚV. do dálky 500 m.

Použití 55 mm ztečného moždíře vz. 35.

U každého pěšího praporu je jedna četa o 3 družstvech; velí jí subal-terní důstojník, družstvu důstojník nebo rotmistr, obsluze moždíře četař nebo desátník.

Zásadně se ho používá h r o m a d n ě, nejmenší použitelnou jednotkou je družstvo (o 3 moždířích), které může býti přiděleno rotě.

Technicky je možná střelba poměrně táhlá i strmá. Moždíř je lehký, malý, rychlopalný a nepotřebuje jiných pojítek než hlas velitele.

Družstva vstupují v činnost na rozkaz velitelů rot, jimž jsou přiděleny. Velitelé moždířových jednotek mohou však jednati i z vlastního popudu, když by nedostali zvláštních rozkazů.

Plní úkoly hlavní ve prospěch jednotky, již jsou přiděleny, a vedlejší ve prospěch jednotek sousedních.

Za útoku je jejich hlavním úkolem postřelovati nepřítele až téměř do chvíle, kdy pěšáci se propracovali až na vzdálenost vrhu granátem; vedlej-ším úkolem je spolupracovat se sousedními jednotkami buďto na rozkaz velitele, jemuž byly přiděleny, nebo z popudu vlastního velitele.

Obtížné zásobování střelivem (nejpřednější čára bojová) si vynucuje racionální využití; tedy má se jich užívatí jen na cíle, které nemůže účinně postřelovati divisní dělostřelectvo neb ostatní zbraně pěchoty, a z těch zase jen cíle hodnotné, které jinak nelze zdolati.

Střílí se od 50 do 500 m; palebnými soustředěními v tomto pásmu je umožněno neutralisovati pěchotu, která by se nepředvídaně octla v pásmu útoku; strmou palbou lze zasáhnouti i částice kryté; lze jimi nahraditi i dě-lostřeleckou palbu, která z bezpečnostních důvodů musí býti prodloužena. Tak tomu je zejména ve chvíli před ztečí. Odtud jméno moždíře.

Úkolem velitele pěší roty je určití palebná postavení pro přidělenou jednotku, přiděliti jí cíle a stanoviti způsob palby, jakož i starati se o záso-

bování střelivem. Úkolem velitele moždířové jednotky pak je provésti přiblížení, dáti zaujmout každé zbrani určené postavení a provésti palbu.

V obraně je hlavním úkolem zastaviti nepřitele, který, využívaje terénu, postupuje kryt před palbou dělostřelectva i plochou palbou pěchoty. Vedlejším úkolem je pomáhati sousední jednotce šikmou nebo bočnou palbou do boků útočníka nebo palbou ve směru nevhodném pro onu jednotku a její zbraně.

Použití 47 mm děla vz. 35.

Dvoukusová četa je u vyšších jednotek, které ji podle potřeby decentralisují. Zbraň s plochou dráhou střely, malá a málo viditelná. V palebném postavení váží asi 270 kg. Lze ji rozložit pro dopravu na soumarech, je uzpůsobena pro tah koňmi, lidmi i mechanicky. V celku ji může přepravovati na krátké vzdálenosti i družstvo o 6 mužích. Odměr 60°, náměr od -10° do +58°.

Střílí dva druhy střel: průrazný výbušný granát 1.5 kg, $v_0 = 630$ m/sec. s dostatečnou průrazností do 500 m proti lehkým, středním a těžkým tankům; do 1000 m proti tančíkům; obyčejný granát 2.5 kg, $v_0 = 250$ m/sec. S vycvičeným mužstvem lze vystřeliti až 14 ran za 1 minutu proti pohyblivému cíli.

Plní úkoly hlavní proti ÚV.; vedlejší jako doprovodná zbraň pěchoty.

Pro hlavní úkoly je zapotřebí bedlivě střežiti a včas hlásiti nájezd ÚV., aby zákrok byl pohotový, zamíření přímé a, pokud možná, do boku tanku. Při přibližování se zpravidla přidělí předvojům, a ty si je dají v čelo; hláskou službu pošlou ještě více před, aby děla měla čas zaujmouti palebné postavení a zahájit palbu.

V útoku mají býti pohotově pro vyvrcholení útoku, kdy pěchota může býti cílem tankového protiútku.

V obraně mají podle možnosti zaujmouti palebné postavení na místech tankům nedostupných, a tak, aby působily bočně do prostorů, vhodných pro činnost tanků; mají se zastřít; mají zahájit palbu tím později, čím méně je tanků; dělům se přidělí palebné úseky, aby současně bylo lze působiti na více tanků, a ne aby několik děl působilo na jeden a týž tank.

Při plnění úkolů vedlejších působí v útoků: proti kulometům, které unikly neutralisaci kulometry nebo ztečnými moždíři; v obraně doplňují kulometnou palbu proti doprovodným zbraním protivníka. V obou případech působí po dělech, přímým zamířením a na nejkratší možnou vzdálenost.

Použití tančίκů vz. 35.

Charakteristika: délka 3.1, šířka 1.4, výška 1.3 m, váha s plným nákladem asi 3 t, pohonných hmot na 7—8 hod. jízdy po silnici, 4—5 hod. terénem; rychlost na cestách 35 km/hod., terénem 3—15 km/hod. Slézá svahy do 45°, stupně do 55 cm, zákopy a příkopy do 1.45 m, přebrodí tok do 65 cm hloubky. Posádka 2 vojini, jeden z nich střelec. Vyzbrojen 8 mm kulometným dvojčetem, nebo malým dělem a kulometem. Nezranitelný obyčejnými střelami pěchotních zbraní, ani střepinami granátů, ani šrapnely. Působí nárazem (vahou) a palbou. Střílí obyčejně, zastaviv se, docela zblízka; za pohybu palba není účinná; i pro něho platí šetření střelivem. Pozorování z uzavřeného vozu minimální.

Tančíky jsou mohutným výpomocným prostředkem pěchoty v terénu slabě opevněném, aby jí razily cestu překážkami a zdolávaly nárazem a palbou zblízka nepřátelské samočinné zbraně; musí se jich používatí hromadně a s překvapením (nejmenší jednotkou je četa); podřízeny jsou pěchotě, která s nimi musí býti úzce spojena, aby mohla okamžitě využítí jejich spěchů; může jich býti použito též spolu s lehkými tanky k doplnění event. k rozšíření jejich činnosti.

Při přibližování mohou býti přiděleny předvojům, aby hlavně odstraňovaly vážnější odpory, eventuálně aby i bez spolupráce pěchoty působily do boku nebo týlu protivníka, upoutaného čelně předvojem; aby mělkými nájezdy předstihly nepřítele v obsazení zvláště důležitých míst nebo aspoň přezkoušely, zda taková místa jsou nebo nejsou obsazena.

Po skončeném přibližování uchýlí se do vyčkávacího postavení, které má skýtati skryt před pozorováním, pokud možná i kryt a skryté přístupy směrem pravděpodobného nasazení.

Za přípravy útoku, když byl proveden průzkum a bylo rozhodnuto, kde bude tančíků použito, přemístí se do východiště k útoku, co nejbližší za východiště pěchoty; má býti skryto, pokud možno i kryto, a má umožniti současně vyrazení s překvapením.

Každé jednotce tančíků musí býti dán úkol, cíl (viditelný z východiště nebo snadno k nalezení v terénu) a bojové shromaždiště po skončení úkolu.

V útoku samém nařídí velitel pěchoty hodinu vyrazení tančíků, a řídí je tak, aby jedouce plnou rychlostí, dospěly k cíli o 200—300 m před pěchotou. Obvyčejně má míti každá jednotka tančíků jen jediný cíl. Další postupné cíle mají patřiti jiným jednotkám, shromážděným ve východišti k útoku. Proto při hlubokých útocích nutno učleniti tančíkové jednotky do hloubky, a překročováním na rozkaz velitele pěchoty je zasazovati do boje.

Při pronásledování mohou tančíky buďto pracovati s pěchotou, aby její činnost usnadnily, anebo pracovati samy, působíce do boků ustupujících proudů nebo je předstihující na nucených přechodech; v takovém případě je záhodno stanovit, až kam se mohou tančíky odvážit, abychom jich neztratili.

Při krytí ústupu jsou účinné nástrahy na nejnebezpečnějších směrech; tančíky vykonávají rychlé zpětné nájezdy, zejména do boků pronásledujících proudů, čímž je nutí k zastavení a k obraně; nato rychle ustoupí, aby nástrahu opakovaly dále vzadu.

V obraně je tančíků používáno hlavně k odvetnému úderu rozdělením na úseky v místech nejcitlivějších nebo přidělením jich záložním jednotkám pro protiútoky. V prvním případě působí (i z vlastního popudu) proti útočníkovi, který tísní přední odpory nebo proti částem, vniknuvším do hlavního postavení. Může jich býti použito i v pásmu mezi PS. a hlavním postavením, aby opotřebovávaly a brzdily postup nepřítele.

Použití 20 mm kanonu vz. 35.

Samočinné dělo s velkou počáteční rychlostí; třínožková lafeta dovozuje odměr 360° a velký náměr. Váží v palebném postavení asi 300 kg. Je uzpůsobeno pro dopravu na soumarech, koňským potahem a na autech. Používá se střel:

proti letounům: světélkujících a výbušných, velmi citlivých a světničivých, jen do výše 2000 m;

proti ŮV.: světélkujících, průrazných a výbušných po průrazu na malé vzdálenosti (od 4—500 m) proti tančikům, OA. a štítům.

Šestidělová baterie, velená dělostřelci, je součástí divisního dělostřeleckého pluku. Obvykle působí po četách, výjimečně po dělech. Při obraně daného pásma je rozstup mezi četami 1000—1500 m.

Hlavním úkolem je OPL., vedlejším OPŮV.

Při OPL.: za pohybu při zahájení pochodu chrání tvoření proudů; za pochodu postupem přískoky po sledech v četách chrání prostory nejpravděpodobnějších nebo nejcitlivějších cílů letectva (mosty, soutěsky atd.);

při zastávce chrání nejhustěji obsazené prostory nebo vojska nejvíce letectvem ohrožená (dělostřelectvo, trény);

za útoku v období příprav chrání pohyby a sestavu dělostřelectva nebo jiných důležitých částí vojsk; během útoku chrání nejdůležitější proud nebo nejcitlivější úsek, dělostřeleckou sestavu (tam, kde ji terén sám nechrání), místa zvolená pro proražení (je-li to nutné, předsunutím několika děl během útoku);

v obraně v období příprav překáží leteckému průzkumu z přízemních výšek, chrání pohyby dělostřelectva, záloh nebo muničních odřadů; během obrany chrání prostory, na které je letecký útok nejpravděpodobnější (prostor dělostřelectva nebo záloh nechráněný před leteckým pozorováním neb úseky fronty, na které je útok nejpravděpodobnější).

Při OPŮV.: během útoku má čelit tankovým protiútokům (zejména ty čtyři, které byly předsunuty, aby chránily prostor, kde útok prorazil);

v obraně vypomáhá (z předsunutých postavení) v úkolech ostatních zbraní proti ŮV., když je jich málo a letecká úhroza je buďto méně pravděpodobná nebo méně nebezpečná);

nebo zastaviti nepřátelskou ŮV. (zadnější postavení, volená pro OPL.), které se podařilo proniknouti hlavním postavením.

*

Z vyličeného vidno, že italské velení se horlivě stará o moderní výzbroj své pěchoty, aby ve smyslu snah po pohybu nebyla zbytečně ve svém postupu zdržována nebo dokonce zastavena. V útoku se činnost všech uvedených výlučně pěchotních zbraní má navzájem doplňovati; kde končí působnost doprovodného děla, má hned zasáhnout ztečný moždíř, jehož střely tak tak, že předstihují pěšáka s ručním granátem.

Samozřejmě, že zavedení nových, tak různorodých zbraní si vynucuje i vhodné řešení po stránce služeb, o čemž pojednám jindy.

Nic by pak nebylo platno dobré technické vybavení, kdyby nešlo ruku v ruce s vybavením mravním. Že o to se v Itálii mnoho a všestranně starají, je četná známo i z četby denních běžných časopisů.

Závěrem pro nás poukazují na projev předsedy branného výboru poslanecké sněmovny (uveřejněném v D. L. č. 45 ze dne 7. XI. 1935) o dosavadní výzbroji naší pěchoty. Pověst našich zbrojních inženýrů, dělníků a tudíž našich zbrojních továren je jistě zárukou, že nezůstaneme ani o krok pozadu za jinými, neboť „nelze se smířiti s myšlenkou, že by mohla býti beztržně drcena naše pěchota...“ (jak napsal výstižně plk. gšt. Vejmělka v recenzi překladu knihy gen. Fullera), která, jak ji znám a jiné, si v ničem proti nim svou dosavadní výkonností nezádá.

(Z různých předpisů, odborných článků a „N. G. per l'impiego delle armi dell' anno XIII.“)